

in pomazili Salomona, in zatrobentajo s trobento in vse ljudstvo pravi: Naj živi kralj Salomon! In vsa množica gré za njim, in ljudje piskajo na piščali, in rajajo od velike radosti, in njih upitje se razlega po zemlji. — Sliši pa Adonija, in vsi, ki jih je bil povabil, zakaj pojedina je bila že končana; pa tudi Joab sliši trobente glas, ter pravi: Kaj pomeni upitje hrupečega mesta? Ko še govori, pride Jonata, sin duhovnika Abiatarja, in Adonija mu pravi: Le noter, ker si junaški mož in boš kaj dobrega povedal. Pa Jonata odgovori Adoniju: Nak, zakaj gospod naš, kralj David je Salomona za kralja postavil, in je poslal z njim Sadoka duhovnika, in Natana preroka, in Banaja sina Jojadovega, in Ceretane in Feletane, in posadili so ga na kraljevega mezga, in pomazilila sta ga Sadok duhovnik in Natan prerok za kralja na Gihonu, in šli so od ondod z veseljem in mesto je zagromelo: to je glas, ki ste ga slišali.“ —

Od te prigodbe ima hrib Gihon slavo svojo, ki ne bo umerla, kakor Salomonova ne. — Iz tega hriba je izvirala nekdanja dobra voda, ki je tekla v globoko dolino z imenom Hinon med Sionom in Gihonom; sedaj pa je vés suh kakor vsi drugi hribi okrog Jeruzalema. Ko se je namreč Senaherib, kralj asirski, s strašno vojsko mestu bližal, je dal kralj Ecehija izvir zamašiti in zadelat, da bi s pomanjkanjem vode sovražnike odgnal, in od takrat se je voda izgubila.

(Dalje sledi.)

Zgodovinske reči.

Klasičen dokaz, da stari Panonci niso bili ne Celti ne Germani, ampak Sloveni.

Po mojim unidanjem sestavku „o prihodu novih slovenskih rodov v naše kraje“ bi utegnil kdo misliti, da je s tem overženo terjnje: „Slovenskega rodú so bili stari Noričani in Panonci.“ Pa dobro naj zapomni, kdor je uni sestavek bral, da je pisano „novi slovenski rodovi“; to daje razumeti, da so „starji slovenski rodovi“ poprej tukaj imeli biti.

Kteri našim domačim zgodovinskim rečem ne gredo v dno gledat, menijo, da misel o slovenščini starih Noričanov in Panoncov tiči le v kaki prenapeti glavi, in se spričuje z golimi posiljenimi etimologičnimi dokazi, ali kakor pravijo, da je „gola sanjarija panslavistov“, da se ne opira na nobene historične dokaze. Pa s tem ni tako. Naj bi le brali pazno sestavke o tem vprašanji; našli bi umes tudi kako klasično pričo. Dve poglavitne take priči naj v novo postavim na svetlo.

Rimski pisatelj Justin, ki je poleg Troga Pompeja oznanil del stare zgodovine, piše o prihodu Celtov v naše kraje tako: „Galli abundante multitudine, cum eos non caperent terrae, quae genuerant, trecenta millia hominum ad sedes novas quaerendas, velut ver sacrum miserunt. Ex his portio in Italia consedit, quae et Romam captam incendit, et portio Illyricos sinus per strages barbarorum penetravit, et in Panonia consedit.“ (Just. Hist. I. XXIV. c. 4.) To je: „Galijani so zavoljo preobilne množice, ko jih ni mogla obsegati zemlja, ktera jih je bila rodila, tri sto tavežent ljudi, kakor posvečeno mladino, poslali novih sedežev iskat. Zmed teh se je en del v Italiji vsedel, ki je tudi Rim vzel in požgal, in en del je ilirske središča po pobitvi drugačnih narodov prederl, in se je v Panonii vsedel.“

Kaj je jasno iz teh besed?

1. Da Celti so pozneje prišli v Panonijo, in ondi niso bili izvirni stanovavci;

2. da pred prihodom Celtov so drugačni narodi v Panonii stanovali, ktere so Celti potolkli, pa vender ne celoma.

Iz tega, bo vsak rekel, pa še ne izhaja, da Panonci so bili Sloveni. Res da ne, pa izhaja saj to, da so utegnili biti. Ali so pa res bili? Rimski pisatelj Tacit, ki je posebne bukve pisal o Germanii, govori o stanovavcih izhodnega dela stare Nemčije tako-le: „Nec minus valent retro Marsigni, Gothini, Osi, Burii; terga Marcomannorum Quadumque claudunt. E quibus Marsigni et Burii sermone cultuque Suevos referunt; Gothinos gallica, Osos pannonica lingua coarguit, non esse Germanos. — Utrum Aravisci in Pannoniam ab Osis, Germanorum natione, an Osi ab Araviscis in Germaniam commigraverint, cum eodem adhuc sermone, institutis et moribus utantur, incertum est.“ (Tacit. Germania c. 41). To je: „Nič manj niso zadaj mogočni Marsigni, Gotini, Osi, Burii; za herbtom zapirajo Markomane in Kvade. Zmed teh se Marsigni in Burii po besedi in noši naznanjujejo kot Sueve (južnonemšk narod); od Gotinov galijanski, in od Osov panonski jezik spričuje, da niso Germani. — Ali so se Araviski v Panonijo od Osov, med Nemci živečega naroda, ali Osi od Araviskov v Germanijo preselili, ker še ravno tisti jezik, naprave in obnaše rabijo, ni znano.“

Kaj je jasno iz teh besed?

1. Osi so bili sorodni z Araviski, panonskim narodom, in so govorili panonski jezik;

2. Panonski jezik ni bil ne celtiški, ne germanski, tedaj drugačen, takošen, kakoršen je bil za Tatrami navaden razun celtiškega in germanskega; zakaj Osi so stanovali za Tatrami, na izvirih reke Visle, kakor kaže beseda Tacitova, kakor jih tudi stavijo tehtni zgodovinarji, tamtje, kjer je današnji čas kraj Osviecim, Auschwitz. (Primeri: Löwenberg in Kutscheit, Historisch-geographischer Atlas: Gallien, Britannien, Germanien und die oberen Donauländer).

3. Za Tatrami pa so bile poglavitne stanovališča nekdanjih Slovenov, kar nihče ne dvomi; ergo, tedaj: panonski jezik je bil slovenski, in Panonci so bili Slovenci! Quod erat demonstrandum, kar je bilo dokazati.

Nočem reči, da je s tem že vsa pravda dognana; vsaka reč potrebuje svojega časa, dokler se ne ugotovi in ne sezori; zlasti to velja o slovenskih rečeh. Koliko časa se je gnala pravda za glagolico in cirilico; vzadnje je glagolica ostala pervinska, pravi plod sv. Cirila in Metodja. Taka je tudi pravda o narodnosti starih Panoncov in Noričanov. Če ne več, je iz spredaj navedenih prič jasno, da ta pravda je še: „eine offene Frage“, „odperto vprašanje.“

Hicinger.

Mitologične národne pripovedke.

I.

O Petru Breboriču in veliki mladi nedelji.

(Iz Varaždinske okolice).

Od nedelje Vuk Štefan. Karadjić v svojem „rječniku“ tole pripoveduje:

„Svaka se nedjelja zove sveta nedjelja, a pošto se mjesec mijeni, prva se nedjelja zove mlada nedjelja, u koju žene mnogo koješta vraćaju i idu na različne izvore te se kupaju; nedjelja pak prva po Ilijnu dne zove se (u Boci) carica nedjelja nad dvanaest nedjelja. U narodu se našem misli, da je nedjelja nekaka sveta žena, kao što se i govori: sveta Petka i nedjeljina majka, a i na ikonama se nalaze gde gdješto ove obadvije.“

Veli se tedaj mlada nedelja vsaka prva nedelja po mlaji, in da si narod nedeljo misli žensko, priča tale pripovedka:

Bila je negda jedna cura, jako lepa. K nji su vnogi hodili zato, da je bila krčma tam i gledali su, jeli se bude

nji koj dopal. Ali ona ni štelala za ljubav znati; zato su se spominjali, kaj čedu ž njum načiniti. Jeden je rekel: očemo breborovo seme po hiži restepsti, morti bu koje zrno okušala, drugač ne bude. Onda nji posipljeju zrnja breborovoga. Gđa je v jutro hižu zmetala, vidi puno zrnja i misleči, kakvo je to zrnje, okuša jedno, pa ne je se dopalo, zabaci ga. Ali ipak je namera ispunjena. Zanosila je dete, i gđa je k porodu bilo, misli: kak je to, ne poznam muškoga spola, a vendar jedno telo dve duše? kak budem povedala, čije bi bilo? Od posle kak sem zrno breborovo okušala, spoznala sem nekaj neopčnijeg; naj bude, dala mu bum ime Peter Breborič. Gđa je k porodu bila, porodi sina, i baba odnesla ga je na krst. Plebanuš (= fajmošter) ni drugo pital, neg naj predi čije je, onda je vre znal, kak je došlo, pa ne je pital veliko za oca, samo kak mu bude ime. Baba odgovori: mati misli i veli, da ne je od drugod zanosilo neg je okušala zrno od brebora i onda je spoznala, da je zanosila, pa onda naj bude Peter Breborič. Plebanuš ga je okrstil. Nu gđa je malo vekši zrasel, hodil je na lov, tak, da je dugo vremena živel on i mati od lova. Gđa je jen put po šumi veliki hodil, nameri se na jednu kuću. Ova kuća imela je znutra osem sob i kuhnju. On misleči, da je oštarija, štel je vina piti; ali gđa je nuter došel, najde 'se pusto. Ide v jednu sobu, ide v drugu, ide v tretju i tak na dalje, dok je 'se pregledal, 'seh osem sob i kuhnju. V osmi sobi najde vruga s tremi obruči nabitoga. Taki vrug njega prosi, dade piti vodu, da bi ga oslobodil od dveh obručev, i bi mogel gospodariti nad ovum kućum i ovum šumum, pa nemrem, 'da sem nabit. Lovec mu veli: ja ti nemrem, moram brzo iti. I odišel je k svoji majki i veli nji: ti, moja mati, znaš kaj? ja sem našel jedno mesto za nas prikladno, odi, idemo tam, ne bumo kvartira plačali a ja budem ležeše mogel za hranu našu skrbeti, kajti je vnogo zverine, nigdo vu oni šumi ne lovi, nigdo je ne preganja neg jedini ja; ja ne znam, kaj da je tuliko zverine nutri; mislim, da zato, ar jeden, koj je gazda, nemre nje preganjati. Kajti on je ne štel povedati, da je ono mesto, gde vrug lada; zato su i drugi lovci znali, pa nisu štelali tam iti lovit, kajti su znali, da je ono vraže mesto, gde on gospoduje. Materi se je dopalo i odišli su tam i lepo so živeli, kajti drva su imeli, kvartir su imeli prez plače i on je pak zverine nosil. Neg jedino, kaj bi im treba bilo, boga nisu molili, zato je i gospodin bog puščal je skušavati od vruga i ona se je podala v to. Najmre gđa je jen put v lov odišel, mati njegova misli, da kaj je to: on je meni rekel vu 'se hiže slobodno iti, samo vu osmu tam naj nejdem, a ključa mi je dal. I ona ide vnuter i vidi vruga, da je z obruči nabit. Vrug nju taki prosi, da mu dade vodu onu, kaj je na obloku na lišti. Nji se je taki smilil i poda mu vodu, i kak je gutnul, mām je jeden obruč opal. Zamoli ju drugoč, da mu dá da gutne. I onda mu je drugi obruč opal. I tretjič ju moli, da mu dá vode, da si još samo malo gutne. I opade mu tretji obruč i bil je čisto sloboden i počel ju je ljubiti i ona pak njega. Nato je došel sin dimo pa ju je mām špotal i jako je srdit bil. Vrug je posle taki za njum hodil i rekel nji: ti načini se, da si bolestna i mi očemo ga poslati, gde bu glavu zgubil, i mi bumo lepo živel, itak je ovo 'se moje. Reci mu, da si jako bolestna, da ti ide ovom od hiže na desno i dojde tam, gde se dva kameni skup tučeju kaj od njih voda teče. A ono su ne bili dva kameni, neg dva vruga. I on siromak posluhne i ide tam po tu vodu. Ide, ide i dojde do jedne kuće. Oče mim iti a čuje ženskin glas da njega zove. On je posluhnu i ide nuter, a ova ženska je bila velika mlada nedelja. Popita ga: kam si ti, moj človek, nameril svoj put? On ji odgovori: mati mi je bolestna i rekla da bi išel tam po vodu; ako bi onu vodu okušala, da bi bila zdrava, i nameril sem se tam iti. A moj človek, ti si na zločest put se odpravil, ti ne buš dobil vodu prez tvoje

glave, ti buš smrt podnesel tam. Nu gđa si nameril tam iti, idi, ja ti bum dala svojega konja i vuru. Ono su ti vrugi ne kameni. Ti gđa dojdeš tam, pazi gđa budu zaspali, vu pol noči dve minute zaspiju, ti pazi i čekaj. Gđa budu legli, onda dukni i zemi vodu i fletno na konja, gđa se prespiju, da budeš mogel sim k meni vujti, onda ti ne budu več nikaj mogli; pa pusti konja, on bude vre znal kam bude išel, ti se samo drži i čuvaj vodu. Tak je i načinil. Imel je vuru. Gđa je bila dvanajst vur, onda je pristupil i fletno zel vodu, i na konja pa bežji. Za dve minute su se vrugi stali i bežji za njim. Skorom su ga dostigli, neg je vre vujšel s konjem k veliki nedelji i ondi su mu ne nikaj mogli. Ona mu veli: je si li komaj vujšel? On veli: je sem, samo da me ni vlovil jeden. Vezda mu ona reče: ti si truden, lezi se malo, onda budeš išel dimo i nesel ji vodu. On je bil truden i posluhnu ju je i sede na postelju i posle je zaspal. Ona znajući, da ne treba materi one vode, zela ju je i nalejala zdenčnu vodu. Posle gđa se je prebudil, zeme vodu i nese materi. Ali i vezda je našel črnoga poleg postelje. Gđa je mati samo na izlik kušala i posle opet rekla, da ji ne je bolje, rekla je, da naj ide pak po ono prase, kaj jedna prasica ga ima. I ovo ju je vrug predi navčil, veli, tam ti bu poginul. On je onda predi išel k veliki nedelji; ona mu je pak dala svojega konja i vuru i rekla mu je, naj opet pazi na dvanajstu vuru, da i prasica s prasetom spava dve minute. Tak je i načinil kak mu je rekla. Gđa je bilo dvanajst vur, ide pa zeme prase, a prase zacvili i prasica dukne gor. Ali on ne je išel s konja, neg je s konja posegel i zgrabil za dlaku, dok ga je zdigel i na konja lepše poprijel. Konj je vre za to bežžal, ar je prase zacvililo. A prasica bežžala za njimi i ovi su bežžali i skorom je prasica vlovila konja, neg je vre bežžal na meju velike nedelje. Vezda je opet prespal i nedelja mu je premenila prase i svoje podela. Gđa se je prebudil, nese dimo i dá materi. Mati ga si spekla i jela, kajti je poznala, da ne je vraže. I vezda ne je ji bilo bolje. Pak ji on reče da ga pošlje gde se dvanajst dečki igraju z jedum jabukum. Ako mi onu doneseš, onda bum sigurno zdrava. On se je najel i pak išel tam, a predi k sveti nedelji. Sveta nedelja mu veli: to budeš ti teško dobil, ond ne je jeden ili dva, neg jih e dvanajst vrugov. Dá mu opet kobilu i vuru i veli: gđa budeš došel blizu, nejdi predi po nju neg bude dvanajst vura, ar i oni spiju dve minute, i ovo ti je česalo, brus i kefa; gđa budu se zbudili onda budu za tobom bežžali i gđa te budu štelali dostiči, hiti kefu, posle gđa te budu pak štelali dostiči, hiti česalo i posle tretjič hiti brus i pazi samo, da vujdeš, kajti drugač nisi nikak moguć vujti njim. Vezda gđa su zaspali dvanajstu vuru v noči, zeme jabuku i bežži. Ovi su se za čas zbudili pa za njim, ali on se je obzirao i videl je, da ga očuju vloviti. Hiti kefu i postane za njim šuma velika, da su ne mogli se skorom prevleči čez nju. On je vre dalko odišel i oni opet za njim bežži bežži. Pak su ga skorom imeli, ali on se je ogledal i videl je, da ga očuju vre vloviti. Pak hiti česalo i za njim postanedu veliki bregi pak jarki, tak, da su se opet komaj oslobodili ovi črni, a on je bil vre dalko. Oni pak za njim bežži bežži i opet su ga skorom vlovili. On se ogleda i hiti brus i za njim postane velika voda, a v vodi britve i obrezali su se. Ipak ih je šest bežžalo prek, a ovih šest, koji su išli prek, nisu nikaj marali, samo da ga vloviju, i vre su se vesili konju za rep i konj je skorom opal, ali je itak vre na meju donesel, i morali su odstupati. Vezda on prestrašen dojde k veliki nedelji; ona mu pak dá stana i jabuku mu premeni 'da je spal, i raduvala se je, da je vujšel onim črnim. Gđa se prebudi, išel je k materi, i nedelja mu je dala konja, da je jahal, kajti se je jako prestrašil pa nij mogel iti. A gđa je jahal dimo, videli su ga da još jaše. Mām črni vrug reče: znaš kaj? gđa ti dojde dimo, leži vu postelji i zemi jabuku, a ja ti namazem jeden poplun z jedum maščum, pa mu reci, da

naj te pokrije; on se onda prime na poplun a ja ga presečem i scepamo ga, da ne bu vujšel 'da je tam vujšel. Gda on dojde dimo, priveže konja vani, ide v hižu, vidi pak črnoga kre matere i prične ju špotati, pa ji dá jabuku. Vezda mu ona veli: znaš ti kaj? pokrij me da se ne reshladim. On ju oče pokriti, prime za poplun i ni mogel z rukum nikam; štel je onda z nogum brenuti, i noga se mu je prijala. Onda zeme sablju i preseče ga vrag, i onda opet vrag mati na drobne komade. I zvežeju ga vu vreče i priveže ga vrag na rep konju velike nedelje i potira ga, da bejži z njim da ga restepe. A konj ga je lepo nosil do nedelje. Ona je lepo zložila falačec za falačecom i poškropila je onum vodum i falačeci su se sklopili; onda onim prasetom se je teknula i postalo je čisto dobro, samo da ne je živo bilo. Vezda se ga tekne z jabukum i postal je živ pa reče: ei, kak sem lepo spal. A nedelja mu veli: nisi spal ni, neg te je zesekel vrag na falate, kaj ne znaš? On je mislil, da je ovo senjal. Resrdil se je i jahal je dimo z golum sabljum. Domaj su se ga prestrašili, da kak je on došel nazaj. I gda je došel, našel je vruga i mater na postelji skup ležati. Mām preseče obedva i zeseče je na drobne komade i privezal kobili na rep. I restepel je konj 'se bejžečki falaček od falačeka. To je videla vrana i kavran i vrana je zobala negda vruga i negda ženu, a kavran je zobal samo vruga, i zato je vrana bela i črna, a kavran samo črn zato 'da je samo vruga zobal. I kaj mi ne veruje, naj ide glet pa se osvedoči, da je istina, da je vrana črnobela a kavran čisto črn.

Ribčeva ljubica. *)

Národna iz Idrijskih hribov.

Zapustil ribeč ljubico,
On nič ne mara več za njó,
Se spravlja v daljno deželó.

Tam bistríši vodé šumé,
Tam lepši ribe se lové,
In lepši deklíce živé.

Pri viru ljubica stóji,
Ob viru rožice sadí,
Sadeč jih rožam govóri:

„Precvetajte cvetličice;
Kdar boste vé se razcvetlè,
Bom reva vas pobrala vse.“

„Oj cveti, cveti límbar bel,
Precvetaj jasen in vesel;
Naj ribič bo v spomin te vzél.“

„Oj cveti, cveti rožica,
Zlahtnoduhteča vertnica,
Ljubezni moje pričica.“

„Le kviško, kviško majeron,
Kot prošnja gor pred Bóžji tron,
Ne vklanaj k zemlji svojih kron.“

„Precvetaj nagliček dušec,
Precvetaj pèlin pregreneč,
Oj, cveti, cveti mak rudeč.“

„Precvetajte cvetličice,
Kdar boste vé se razcvetlè,
Bom reva vas pobrala vse.“

„V lep venec vas povila bom,
Poslala ribču ga na dom,
Prišla tak žalosti v okom.“

Kraj vira ljubica stóji,
Ob viru rožice sadí,
Sadeč jih viru govóri:

„Oj, tēci, tēci le studen'c,
Naprej sred lip in verbnih senc,
Zročila tebi bom svoj ven'c.“

„Ti tečeš bistro v ptujo stran,
Tje po sterminah in skoz plan,
Še v moj'ga ribčá novi stan.“

„Kjer bistríši vodé šumé,
Kjer lepši ribe se lové,
Kjer boljši deklíce živé.“

„Moj ribeč bo pri vodi pél,
Lovil bo ribice vesel;
Pa bo moj venec v mrežo vjél.“

„Povedal v vencu límbar bo,
De serce čisto in zvesto
Ogiblje greha se skerbno.“

„V njem roža naj mu govóri,
De moje serce vse, vse dní,
Za njim, za njim le hrepení.“

„V njem majeron naj pričá mi,
De moje serce vse, vse dní
V molitvi za-nj, le za-nj skerbi.“

*) Opomba. Tù in tam sem kakšno besedo-ptujko sprevergel na slovensko, na pr. gartrožo na vertnico; krancelj na venec itd.; nagelj pa sem pustil, ker mi beseda klinček, Nelke, ni povšeč; klinček namreč je le „Gewürznelke“, kar že podoba te dišavšine kaže. De sem strok in rimo tù pa tam popravil, mende ne bo pesmici škodovalo; gotovo veje iz nje duh starostnih naših národnih. Posebno zanimiva se mi zdi za to, ker je nekak selam „Blumensprache“ v nji, česar še v nobeni drugi slovenski národní nisem zasledil.

Rodoljub Ledinski.

„Dušec naj nagelj mu duhtí,
De moje serce vse, vse dní
Le njega viditi želi.“

„V njem britki pèlin govóri,
De moje serce vse, vse dní
Le od bridkosti še živí.“

„In mak rudeč naj mu pové,
De mi zaspalo bo sercé,
Če se ne verne kmalo žé.“

Tak rože ljubica sadí,
Sadeč jih viru govóri,
In vir s solzicami kalí.

Kar stopi pred-njo rib'č vesel;
Za roko bi jo rad prijél,
Še rajši kušnil in objél.

Prijazno rekel je in djal:
„Ne bom slovésa ne jemal,
Še v daljne kraje ne podal;“

„Če bistríši so tam vodé,
Če lepši ribe tam lové;
Deklét pa takih ne dobé!“

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Zagreba 1. junija. — O. — Društvo talijanske opere, ki je navduševalo v minulih dveh mescih občinstvo zagrebskega mesta, nas je zapustilo, kakor pred dvema mescoma društvo národnega teatra. Kdo bi verjel, da so se naše národne igre večidel praznim ložam in praznim klopém igrale, v talijanske opere pa je privrelo polno ljudi! Vendar je bilo to tako. Pri narodnih igrah so se malokdaj splačali vsakdanji stroški, pri talijanskih pa je bilo zmiraj dosti ljudstva, toraj tudi obilo dohodka. K temu pa je pripomogel največ slavni gost dunajski, g. Franjo Stazić, ki sedaj pod imenom „Steger“ sluje po svetu. Sprejel je Zagreb gosp. Stazić-a kakor dragega svojega prijatla in rojaka, ne kakor pevca. Zagreb je namreč zibelka njegove umetnosti; tukaj je nastopil pot slave, ktera ga spremlja od mesta do mesta. Gospod Stazić je eden najslavnijih tenorov sedanjega veka; njegov divni glas dirne čut vsakega človeka, če bi imel tudi kamnito serce! Že leta 1849 je v Peštu in Budi 5000 gold. sr. letne plače dobival, v letu 1852 v Pragi 6000, v letu 1855 pa v Milanu 10,000 gold. Obhodil je že vse imenitnejše mesta po Nemškem, in si je pridobil veliko slavo. Ravno sedaj je povabljen v London, kjer se mu obeča za vsako igro 30 funtov šterlingov ali 300 gold. sr. — Rojen je g. Stazić v Sensandrii blizo Budima od slovanskih roditeljev; naš jezik mu je materinski jezik in v našem jeziku je peval pred nekterimi leti v prvi naši narodni operi „Ljubav i zloba.“ Mislili smo, da nam bode saj pred odhodom zapel še ktero narodno pesmico; al — — —

Iz Pazina 10. jun. — Iz vseh krajev Istre dohajajo vesele poročila, da se bodo letos svilni červiči prav dobro obnesli; zdravi so in zapredovati se že začenjajo. — Polje kaže v našem celem kraji prav lepo, samo terta je imela veliko škodo po presilnem mrazu poslednje zime. Mnogo tert je poginilo, pa ni ravno toliko škoda za-nje, ker so bile že stare in po tertni bolezní pohabljene. Mladike iz njih korenin pa čversto poganjajo.

Iz Tersta. V našem morju so se prikazale ribe, pso glavke (pesci cani, Haifische) imenovane. Mestna gosposka je 50 gold. premije odločila za vsako vjeto tako ribo. Tudi v Kiozii so jih vidili ribči.

Iz Ljubljane. Zraven mnogih drugih mož gosposkega in kmečkega stanú je bil v poslednjem velikem zboru tudi Nj. eksc. gospod minister dnarstva baron Bruck za družbenika naše kmetijske družbe izvoljen. Na pismo in diplom, ki mu ga je družba poslala, je gospod minister 4. t. m. iz Dunaja odgovoril s sledečimi prijaznimi besedami to-le: „Po pismu, ktero mi je častitljiva c. k. kmet. družba poslala, sem zvedil, da se je v svojem letošnjem zboru tudi mene prijazno spomnila in me za svojega častnega uda izvolila. Za to posebno čislanje se ji prav lepo zahvalujem in ji rečem, da prav rad sem njeni družbenik in da bom vselej z veseljem pospeševal njene namene, od katerih je sploh znano, da iskreno zahtevajo blagor dežele.“ — Vodju ljubljanskih ljudskih šol, gosp. Janezu Schlaker-ju, so Njih Ve-